

Страхилъ Войвода.

Атмаджа дума Страхилу :

„Страхиле, страшна войводо !

Защо си толкозъ почернялъ ?

Почернялъ още погрознялъ ?

Да ли ти пушка дотѣгна,

Или те сабля утрѣпва,

Или ти пжтя омржна,

Или ти булче домиля,

Или ти старость потропа ?“

Страхилъ Атмаджу думаше :

„Нито ми пушка дотѣгна,

Нито ми пжтя омржна,

Нито ми булче домиля,

Нито ми старость потропа, —

Снощи на пжтя замръкнахъ,

На връхъ на Стара-Иланина,

На хайдушката равнина :

Тамъ ми се дрѣмка додрѣма

Па лѣгнахъ и си позаспахъ

На пушката на табанджата,

Страшенъ си сънецъ сънувахъ :

Отдолу иде потеря

До седемдесетъ читаци,

Съсъ седемъ сини байряци.“

„Страхиле, стара войводо,

И туй ли да те науча !

Съблѣчи дрѣхи юнашки,

Облѣчи дрѣхи просяшки,

Наложѣ калпакъ мечешки,

Припаши сабля френгия,